

ವಿಶ್ವವನ್ನೆಲ್ಲ ತಲ್ಲಣಗೊಳಿಸಿರುವ ಕೊರೋನಾ ವೈರಾಣು, ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಅಸಹಾಯಕತೆಯ ಅಂಚಿಗೆ ತಳ್ಳಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ರೋಗಿಗಳ ನಿಕಟ ಸಂಪರ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ವೈದ್ಯರಂತೂ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಾಗದೆ ತಲ್ಲಣಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥ ಅಸಹಾಯಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿರುವ ಈ ಬರಹ, ಓದುಗರ ಹೃದಯದಲ್ಲೂ ನೋವಿನ ತರಂಗಗಳನ್ನು ಮಿಡಿಸುವಂತಿದೆ.

■ ಡಾ. ಅರುಣ್ ಕುಮಾರ್ ಎಂ.

ನಾನು ಮಕ್ಕಳ ವಿಭಾಗದ ಎಂ.ಡಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ತಾಯಂದಿರ ಜೊತೆಗಿನ ಒಡನಾಟ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು. 'ಕೋವಿಡ್-19' ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ದಾಖಲಾದವರ ನೋವು, ಏಕಾಂಗಿತನ, ವೇದನೆ, ಭಯ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹತ್ತಿರದಿಂದ ಕಂಡಿದ್ದೆ. ಜಾಗತಿಕ ಮಹಾಮಾರಿಯ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಒಂದಷ್ಟು ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆ ಹಾಗೂ ಕರ್ತವ್ಯದ ನಂತರ ಮಾಡಿಸಬೇಕಾದ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ 'ನನ್ನ ನಿಯಮಿತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಲು ಸಮರ್ಥ' ಎಂದು ಖಾತರಿಯಾದ ನಂತರ ನಾನು ಮಕ್ಕಳ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ವಾಪಸ್ಸಾದೆ.

ನನ್ನನ್ನು ನವಜಾತ ಶಿಶುಗಳ ಐಸಿಯುಗೆ (ಎನ್‌ಐಸಿಯು) ನಿಯುಕ್ತಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಮಾನವ ಸಂಪನ್ಮೂಲದ ಕೊರತೆಯಿಂದ ಈ ಬಾರಿ ಐಸಿಯುನಲ್ಲಿ ಕೂಡ 24 ಗಂಟೆಯ ಪಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಕೋರ್ಸಿನ ಮೂರನೇ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ ಋಷಿ ಹಾಗೂ ಹೆಚ್ಚಿದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಮುನ್ನಡೆದೆ. ಮೊದಲೆರಡು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯ ಹಿರಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಾಗೂ ಪ್ರೊಫೆಸರ್

ಮಗು
ನೋಡಲು
ಏಕೆ
ಬಿಡಲ್ತೆ?